

научници још пре публикације првог латинског превода Диофантове "Аритметике" "користили Диофантове алгебарске методе не познавајући при томе његова дела" [29, стр. 25]. Башмакова ову ситуацију описује тек као "унеколико парадоксалну".

Историја Архимедових рукописа и штампаних издања следи нама већ познат шаблон. И.В. Веселовски пише да је основа свих савремених издања Архимеда изгубљени рукопис из XV века и константинопољски палимпсест нађен тек 1907. године. Сматра се да су први Архимедови рукописи доспели у Европу после 1204. год. Први превод је урађен 1269., али комплетан текст нађен је тек 1884. год. Прво штампано издање - 1503. год. Прво грчко издање - 1544. год., и тек "после тога Архимедови радови улазе у употребу у научном свету" [30, стр. 54-56].

Аполонијеви "Конусни пресеци" објављени су тек 1537. год., при чему "Кеплер, који је први открио значај конусних пресека (елипси) у астрономији, није доживео појављивање комплетног издања Аполонијевих дела. Следеће три књиге... су први пут објављене у латинском преводу (и опет превод - А.Ф.) године 1631." [31, стр. 54]. Дакле, Аполонијев рад је комплетно објављен тек после Кеплеровог открића значаја објеката, чијем је опису посвећен тај рад.

2. О римским летописима

Прве грубе хронолошке схеме су утврђиване на основу сачуваних историјских извора. Али такав начин реконструкције хронологије је далеко од једнозначности и наилази на озбиљне потешкоће. Очигледан пример су римски летописи, на којима се заснива хронологија Старог Рима и фактички хронологија Европе.

"Римска традиционална историја је до нас дошла у делима врло малог броја аутора; најсолиднији од тих радова је без сумње историјски рад Тита Ливија" [33, стр. 3]. По традиционалној верзији (в. [33]), Ливије је рођен 59. године п.н.е. и описао је историју Рима у периоду од око 700 година. Прво издање Ливија било је 1469. године, на основу изгубљеног рукописа непознатог порекла. Тек после тога је у Хесену откривен рукопис који садржи још 5 књига [195].

Традиционална наука има много замерки на Ливијеву причу о "раном, царском Риму". На пример, постоји чак "ултраскептични поглед, који одриче аутентичност читаве Ливијеве прве декаде (750-292 год. п.н.е. тј. првих 500 година римске историје - А.Ф.)" [33, стр. 32]. Таквих историчара има доста: Луис, Момзен, Ранке и др. [33, стр. 32].

"Римски летописи до нас нису дошли, и зато све наше претпоставке морамо чинити на основу римских историчара-аналиста. Али се и овде... сусрећемо са великим потешкоћама, од којих је најважнија та да и аналисте имамо у веома лошем стању" [33, стр. 23]. Страдали су римски Велики Анали [34, стр. 6-7]. Сматра се да је у римским фастама вођен годишњи списак свих службеника Рима [36]. Г. Мартинов: "Али како са тим ускладити неслагања у именима конзула, њихово често изостављање и потпуну произвољност у